

Marianne Tofte
Livskloge Lisbet
217 sider
muusmann forlag

Naturligvis er vi på rejse på Memory Lane med Lisbet Dahl i hovedrollen gennem mange, mange år. Er man ude på underholdning og genkendelighed, så er bogen bare for det alle pengene værd. For vi kommer i kontakt med masser af kendte personligheder i underholdningsindustrien, lige fra Torben Træsko på Dyrehavsbakken, over Ulf og Rysse, Birthe Kjær, Niels Olsen, Henrik Lykkegaard, Holger Juul Hansen, Bodil Jørgensen og en masse andre, vi kender fra den folkelige underholdning.

Men ikke nok med det.

Selv om bogen mestendels er bygget op af billeder med udvidede billedtekster, er det lykkedes for Lisbet Dahl i samarbejde med bogens forfatter at give os et kæmpegodt indtryk af både sig selv og af underholdningsindustrien og i særdeleshed serveret på en måde, så vi som læsere kan spejle os i hendes udvikling og nikke SÅ genkendende til masser af de udfordringer og oplevelser, revydronningen og skuespilleren gennem tiden har haft.

Hvem har f.eks. ikke haft lyst til ved indgangen til et nyt parforhold at springe al flirten og udenomsmanøvrene over og gå lige til sagen for at komme i sikker havn med det samme. Hvem kender ikke til at føle sig vraget, som Lisbet Dahl gjorde det, da Erik Balling ikke ville have hende med i Matador. Lisbet Dahl får bare fortalt det med humor, nemlig at Erik Balling kun ville have skuespillere med, der gjorde, hvad han sagde....

I den sætning får vi en masse at vide af og om Lisbet Dahl, og vi får også at vide, at vi gerne må

tage nederlag med et smil.

Hvem har ikke prøvet at blive snydt i handler, i Lisbets tilfælde var det hundehandler.

Om sin parodi på Annika i 1976 fortæller Lisbet Dahl, at det var ikke noget særligt, men melodien var god. Her lærer Lisbet os, at man behøver ikke være perfekt, og man kan komme langt ved at underspille en situation.

Om sin mor siger hun:

Jeg ligner hende en del af sind, men hun styrede sit temperament dårligere, end jeg gør. Jeg har større selvdisciplin end hun, og det siger noget om, hvor lidt hun havde.

Man bliver varm om hjertet, når man læser bogen, idet den udover en masse skægge episoder også indeholder et ønske om, at medmennesker kan lære noget af hende, og mange gode sætninger om, hvordan man bør behandle hinanden som mennesker. I hvert fald hvordan hun gør. F.eks. at man aldrig skal bruge børnene som hævn eller straf eller redskab i en skilsmisse. At man skal kunne tåle de forskelligheder og ofte direkte modsætninger, man møder undervejs. På den måde får man det bedste op i og ud af hinanden.

Så fik jeg høreapparat, og jeg er lykkelig for det. Det er tåbeligt, at der er så meget tabu omkring det.

Sådan en sætning er med til at legalisere ikke bare nedsat hørelse, men et hav af andre skavanker.

Bogen er uhyre letlæst, men subtilt går der masser af holdninger og budskaber ind, som man kan profitere af resten af livet.

Vi kan godt blive i tvivl om, hvorvidt Lisbet fejrede sin 70-års fødselsdag i Chania, hvor Stig Elling står i baggrunden på Hotel Christina, eller om det var på Postgården i Korsbæk på Dyrehavsbakken. Begge steder er i bogen med billeder krediteret begivenheden. Måske hun bare holdt den to gange....

En bog der på rigtig mange måder er værd at læse. Og livsklogskab. Ja, HER lever bogen sandelig op til sin titel.

